

giftsforøgelse. Imod disse Betragtninger, og navnlig mod den sidste, vil man kunne gøre en dobbelt Indvending; man kunde sige: Ja, men den Indtægtsforøgelse, som dette Forslags Gennemførelse vil medføre, er langt, langt for ringe til at dække et saa ugunstigt Resultat, som det vore Statsbaners Regnskab nu udviser. Denne Indvending savner ikke delvis Berettigelse, men jeg skal foreløbig afholde mig fra at svare paa den paa anden Maade end ved at spørge, om de, der ønske en betydelig Forhøjelse, mene at have den aller fjerneste Udsigt til at se saadanne Forslag gennemførte i dette Ting. Men fremdeles nærer jeg megen Tvivl om, at det vil være muligt at faa en Takstlov med betydelig højere Sats, der ikke som Resultat vil indskrænke Trafikken, og derved modvirke den overordentlig store Betydning, som alle Tingets Medlemmer sikkert, ligesom jeg, mene, at en stærkt udviklet Adgang til Forbindelse mellem Landets forskellige Dele, har for vort hele Kulturliv. Man kan vente Indvendinger fra anden Side: Nej, vi ville overhovedet slet ikke gaa med til disse Forhøjelser; hvis det nemlig er rigtigt, at det er Konjunkturerne, der ere Skyld i det daarlige Resultat, saa betyder Konjunkturerne dette, at det stiller sig paa den ene Maade den ene Dag, og paa den anden Maade den anden; lad os da vente og se, om ikke Kulpriserne atter gaa ned, og se, om ikke Skinner og andre Materialien falde i Pris paa samme Maade. Denne Indvending er jo nærliggende, og der kan være meget rigtigt i den, men der er paa vist en anden Række Udgiftsforøgelser, som ikke kan ventes at høre op. Det er maaske saa, for blot at tage et enkelt mindre Eksempel, at vi have været noget for hastige til at indføre elektrisk Belysning i Togene; men det er vist meget lettere at indføre saadanne Reforme end atter at slukke det elektriske Lys og atter at tænde Olielamperne. Og saa er der et andet og meget væsentligt Punkt. Det er Lønningerne. Som jeg bemærkede i Fredags, er det oplyst fra Generaldirektoratets Side, at de Lønningsforhøjelser, vi lode indtræde ved Organisationsloven af 1898, androge et Beløb paa over 600,000 Kr. Det Lønningsforslag, som nu er gaaet til Udvalg, viser en Udgiftsforøgelse af 4—500,000 Kr., og som det med Føje blev oplyst af den fungerende Trafikminister under Sagens Behandling, vil dette i Tidens Løb komme til at betyde flere Hundrede Tusinde Kroner ud over dette. Men hertil kommer, at der jo under Lønningsagens

Behandling synes at være ret stor Enighed om, hvad der for Resten ogsaa var min Mening under Kommissionsbehandlingen, hvor den er udtrykt gennem et Mindretals Votum, at det Beløb, der af Regeringen anvises som Udgiftsforøgelsen, ikke vil være tilstrækkeligt til at skabe noget Resultat, som vil vække en saadan Tilfredsstillelse, at man kan vente, at der vil følge Ro. Disse Lønningsforøgelser ere i alle Tilfælde sikre nok, dem komme vi ikke bort fra. Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at hvis Kommissionen har haft Ret i sine Bemærkninger om den forkerte Opstilling af Statsbanernes hidtilværende Budget, saa maa man i Virkeligheden, for at komme til et sandt Resultat, fra Indtægten drage omtrent 1½ Mill. Kr., altsaa til Udgiften paa § 6 lægge 1½ Mill. Kr. For at naa til et virkeligt Resultat vil det ogsaa ses, at selv om man ser tilbage paa et saa gunstigt Aar som 1895—96, saa var endda det Resultat, som den Gang opnaaedes, ikke fyldestgørende; selv med de beskedne Krav, vi her ere vante til at mene, at vi turde stille ved Jernbanevæsenet. Det ærede Medlem for Københavns Aamts 10de Valgkreds (J. Jensen) sagde under Posttakstlovens Behandling, at det forekom ham, at den højtærede Regering ikke var ganske konsekvent, f. Eks. med Hensyn til sin Holdning — lad mig sige over for Københavns Kommune — under Skattelovene, og paa den anden Side over for den foreslaaede Forhøjelse paa Posttaksterne. Ved Skattelovene sagde man til Kommunen: Se dog Tiden an, kære Børn, kom nu ikke straks og forlang Adgang til at tage højere Skat af Befolkningen, se først, hvordan de ny Regler ville komme til at virke, men at Regeringen derimod ved Postlovene stiller sig paa en helt anden Maade. Det ærede Medlem havde maaske ikke ganske Uret deri, men kunde man ikke maaske med samme Føje sige, at han gør sig skyldig i ganske den samme Inkonsekvens? Jeg aner jo rigtignok ikke endnu, hvorledes han vil stille sig ved denne Lovs Behandling, men man kunde vel nok sige, at han ved Behandlingen af Portoloven gjorde sig skyldig i samme Inkonsekvens; at han der optraadte paa en anden Maade, end naar Spørgsmaalet er om Københavns Kommune. Ja, jeg ved ikke, om det virkelig er muligt at være nogenlunde konsekvent paa disse Omraader; altsaa at stille sig paa samme Maade, hvad enten man er Regeringsmand eller i Oppositionen. Jeg vilde tro, at det var nyttigst, som stemmende med, hvad der burde være ogsaa